

POHÁDKY pro duši

Jana Májová

Ilustrovala
Adéla Šebestová

bambóok

POHÁDKY pro duši

Jana Májová

**Ilustrace
Adéla Šebestová**

*Věnováno dětem
a všem těm,
kteří mají dětskou duši*

Jak to bylo se světem pohádek a světem lidí

Kdysi dávno pradávno za převelice vzdálených časů, na které si nepamatuje ani obloha se Sluncem a Měsícem, byly vedle sebe dva světy: jeden patřil jen lidem, druhý jen pohádkám. V pohádkovém světě byly doma zázraky, divy, rozmanitá kouzla a čáry i nadpřirozené bytosti. V tom lidském světě vůbec nic takového neexistovalo.

Lidé a pohádky byli sousedé a navzájem se okukovali. A jak to tak bývá, přes hranici mezi oběma světy občas někdo pronikl. Zvědavé pohádky a kouzelné bytosti chtěly aspoň

nahlédnout do obyčejného světa lidí, ale zalíbilo se jim tam a některé už zůstaly. Také lidé, když zavítali do vedlejšího fantastického světa pohádek, zatoužili vzít si něco z něho do toho svého, původně obyčejného. Nejvíc obdivovali, že v pohádkách dobro zvítězí nad každým zlem.

Tak se stalo, že ve světě lidí se zabydlovalo stále víc tajuplných kouzel a zázraků – malých i větších. Zůstaly tam dodnes. Světy se promíchaly. A to je dobře. Přesvědčte se o tom v našich každodenních přívětivých pohádkách se šťastným koncem, jaký pohádkám odjakživa sluší nejvíc.

*Pohádky, pojd'te do knížky!
Dáme ji přečíst dětem.
Projdou se v ní svým okolím
i pohádkovým světem.*

Dědeček Vendelín a jeho medový krámek

Dědeček Vendelín vypadal jako jiný hodný dědeček. Měl pomněnkově modré oči, bílé vlasy učesané na pěšinku, nebylo jich mnoho. Tvář měl vráscitou, ale bylo poznat, že vrásky se mu na ní utvořily, jak se často usmíval. Vendelín byl prostě usměvavý kouzelný dědeček.

Kdo by nevěděl, že je kouzelný, nikdy by to do něho neřekl a myslel by si, že to je starší majitel zastrčeného obchůdku s medem v rohu náměstí v jednom docela obyčejném městě. Ani velkém, ani malém, ani hlavním, ani krajském, ani okresním.

Dědeček Vendelín nechtěl být nápadný. Proto si pro svůj krámk vybral tento nenápadný kout. Nad vchodem visel ozdobný nápis *Med pro zdraví*. Ve výloze s obrázky včelek a včelích úlů bylo napsáno *Med je dárek z přírody*.

Uvnitř to krásně vonělo. Vendelín v krámk obsluhoval sám. Každému svědomitě poradil. Ochotně vysvětlil, jaké medy prodává a proč jsou větší sklenice i malé skleničky pod víčkem ovázané různobarevnými mašličkami. Ty barvy označují druh medu. Med s červenou mašličkou je z luk a polí, ten se žlutou mašličkou z lipové aleje, další se zelenou mašličkou je lesní a ten nejsvětlejší s modrou mašličkou je akátový. A všechny jsou zdravé.

Dědeček Vendelín se v medu vyznal jako málokdo. Kdo u něho nakoupil, rád se vracel. „Tenhle med je ze všech nejlepší,“ tvrdili lidé zblízka i zdaleka. „Poctivému medu od pana Vendelína se nic nevyrovná, má kouzelnou sílu!“ Pan Vendelín jim odpovídal skromně: „V medu

Med pro zdraví

Med je dárek
z přírody

VČELÍ MED

kouzla nehledejte. Příroda má hodně vzácných darů a med vzniká díky pilným včelkám. Těm za něj vděčíme. Co se jen nalétají v okolí, než nasbírají a nanosí do úlu nektar z květin a sladkou šťávu medovici. Bez nich a jejich úsilí by med nevznikl a nebylo by co prodávat.“

Nejdůležitější tajemství si Vendelín nechával jen pro sebe. Červené, žluté, zelené a modré mašličky na skleničkách s medem totiž kouzelnou moc měly. Věřte nebo nevěřte! Každá z nich uměla splnit jedno přání, ale jedině přání obyčejné, upřímné a prospěšné. Hlavně nesmělo nikomu uškodit. Kdyby někoho zlomyslně napadlo něco zlého a škodolibého, takové přání by se nesplnilo. Nestalo by se vůbec nic, jen mašlička by o svou zázračnou schopnost přišla.

Jedna mašlička – jedno dobré přání. Než Vendelín barevnou mašličku uvázal na její místo, přejel po ní zlehka rukou, jako by ji chtěl uhladit, a pak jí něco tichounce pošeptal. Tak to chodilo u dobrosrdečného dědečka Vendelína.

Cink – pink! Neviditelná rolnička dědečkovi Vendelínovi tence cinkla u ucha, když se některé přání splnilo. Vendelín se pousmál, až mu vrásky kolem očí utvořily vějířky. Už věděl, že další mašlička právě vykonala, co měla.

Cink – pink! Babička Heda vyklopila z formy bábovku. Odpoledne přijdou oba větší vnuci, chce je pohostit – a bábovka se jí tak úžasně povedla. Ano, povedla se nebývale – a aby ne: velmi si to přál nejmenší vnuk Jáchym, když jí snaživě pomáhal vymazat formu. Jáchyma babička hlídala u sebe v bytě, protože byl po nemoci. Popíjeli oba bylinkový čaj s medem od Vendelína.

Cink – pink! „Už jsem doma, to koukáte, děcka!“ smál se od dveří tatínek. Přišel z práce dřív. Přesně to si přála dcera Zuzka, která svačila chleba s máslem a voňavým medem od Vendelína. Úkoly do školy zvládla rychle a těšila se, že si s ní a bratrem Jirkou tatínek zajezdí na kole.

Cink – pink! „Stihli jsme to,“ oddechli si pan Bláha s paní Bláhovou. Právě se usadili ve vlaku

v kupé. Na nádraží spěchali a báli se, aby nepřišli pozdě. Už jsou starší, a tak jim rychlá chůze dělá potíže. Proto si paní Bláhová tolik přála, aby vlak nezmeškali. Jedou navštívit její sestru, která žije ve vedleším městě. Vezou jí čerstvý medovník. Ta si panečku pochutná, vždyť med je od pana Vendelína!

A další a další cink – pink! Obyčejná dobrá přání se lidem postupně plnila a Vendelín měl radost.

„Dobrý den, pane Medečku,“ hlasitě pozdravil malý Ondra, hned jak s tatínkem Vojtěchem vešli do krámků.

„No, my vám s Ondrou říkáme dědeček Medeček, snad to nevadí,“ omlouval se Ondrův táta.

Vendelín na něho mrkl: „Krámek dědečka Medečka, to bych si mohl dát na dveře!“

Pak vybrali velkou sklenici medu s modrou mašličkou. Táta zaplatil a nadšený Ondra se honem hrnul, že ji ponese. Rozběhl se a bác! Zakopl a rozplácl se na zemi jak dlouhý, tak široký. Sklenice mu vypadla z rukou.

„Jen ať se klukovi nic nestane!“ lekl se Vojtěch.

Cink – pink! Modrá mašlička věděla, že tohle dobré přání má splnit. Nic se nestalo ani Ondrovi, ani koupenému medu. Plná sklenice zůstala celá.

Jak to bylo dál? Pořád stejně. Zákazníci chodili pro med, dědeček Vendelín prodával, mašličky kouzelně fungovaly jako ve správné pohádce. Zajímá vás, co jim Vendelín šeptal, když je uvazoval? Tak vám to pošeptám: „Dobré přáníčko – vyplň, mašličko.“

A ještě něco vám dědeček Vendelín vzkazuje: „Když budete mít dobrou vůli a snažit se, splní se vám plno dobrých každodenních přání i bez kouzel!“

Cink – pink!

O zatoulané červené pokličce

„Adámku, pojď sem za mnou. Hledám tu červenou pokličku. Nepůjčil sis ji na hraní?“ volala z kuchyně maminka Klára.

Syn Adámek se pomalu přiloudal z pokojíčku. Za zády něco schovával.

„Aha, máš ji, že?“ Maminka jen natáhla ruku, aby jí pokličku vrátil. Malý Adam jí opravdu něco podával: bílou plastovou misku a dřevěnou vařečku. „Dělal jsem kaši pro medvěda Míšu. Musel jsem míchat. Kaše se s pokličkou nevaří,“ objasnil jí vážně.

Adam nedávno dostal od babičky a dědečka dřevěnou dětskou kuchyňku a od té doby si často hrál na kuchaře. Chystal jídla svým hračkám tak, jak to odkoukal od maminky. Ta různá jídla pro ně byla jenom „jako“, ale drobné nádobí si sem tam půjčoval z maminčiny kuchyně. Měla je dole vedle dřezu ve skřínce, do které Adam dosáhl. Dovolila mu to, když jí slíbil, že z jiných skříněk věci brát nebude. „Nic ostrého ani nic ze skla a porcelánu,“ varovala ho důrazně. „Ať se neporaníš, víš?“ Vařeček, misek z umělé hmoty a pokliček se zákaz netýkal.

Maminka Klára poněkolkáté marně prohledala spodní skříňku. Pátrala také ve všech horních skříňkách, ve spíži, v ledniče – nic. Poklička od červeného puntíkovaného hrnce nikde. „Já jsem ji nevzal,“ opakoval Adámek.

„To jsem z toho jelen,“ povzdechla si maminka ustaraně.

„Ty jsi jelen, maminko?“ divil se Adámek.

„Ale ne, to se tak říká, když člověk na něco nemůže přijít,“ uklidnila ho maminka. Sama

ovšem klidná nebyla. Kam se ta červená poklička zatoulala? Byla to záhada.

Červená poklička zatím pospávala ve velikém průhledném boxu na nářadí, uloženém v předsíni ve vysoké skříni s posuvnými dveřmi. Byla tam dva dny. Předtím ji měli v kuchyni vedle jiných pokliček, hrnců a potřeb na vaření. Tady jí dělaly společnost několikery kleště, všelijaká kladívka a šroubováky, pak taky skládací a svinovací metr. Dost se divila tomu novému místu, ale lidé mívají zvláštní nápady. Co nadělá. Dali ji sem, počká. Až ji zase budou potřebovat, jistě si ji odsud vytáhnou.

Ve stejné skříni v jiném průhledném boxu čekaly náhradní žárovky. Adamův tatínek Patrik jich obvykle přikoupil pár navíc, aby je měl rychle po ruce. Nedávno vyměňoval jednu žárovku v kuchyni a jednu v předsíni za silnější, a tak sem do boxu uložil i ty dvě původní slabší. Ještě se budou někam hodit.

Ty dvě žárovky byly bystré. V kuchyni i v předsíni to dobře znaly, svítily tam obě dost

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohádky pro duši.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.